

Lucija Mlinarič

Dimenzije ženske

Dimenzije ženske

Pauli

Strah je primarni spomin.

Ko ženska leže, se ji kaplje dežja trdijo pod dlanmi. Ne ve, ali je misel že gibka v svojem dihu. Prosojna beseda ji prekipeva iz prsi, mlečna koža odbija zmrzal, okrog nje veter razpiha življenje. Iz kostnice sanj povleče svoj utrip. Ona je črnilo besed, ki se razlijejo iz misli in vstopajo v čas. Razrašča se, ko niha svoje pesmi s telesnega prahu.

Ljubezen je osrednji spomin.

Ko ženska leže, z dlanmi zajema razpoke moškega. Razpira svoja stegna in on jo pije – svoje telo je upomenila v zavetišču luči. Sanjata z uravnoveženimi robovi in on jo vabi za svojo. A ženska je ženska, pretaka se po votlosti žil. Njen otip seže višje od zraka; mesečnica je, sipkejša od noči in od grušča, ki vprašuje poljub po trdnem.

Beseda je zadnji spomin.

Ko ženska leže, čuti, kako so se ji oči v nekem dihu postarale. Jezik vrne zvoku, kot da mu je vedno pripadala; odpove se koži, skozi katero pada jasnina. Snežnemu vrtu pravljice izreče nov dan. Odtisnjena je v čas. Sanje zamenja za stikanja z dlanmi, za plimovanja objemov. Ko ženska leže, ve, da tišina še ni smrt.

V polsnu, ko mi z jezikom razpreš kožo

Sanjala sem

da z drevesi kipim čez jesensko podrast, v okriljeno svetlobo. Med bresti ostaja moj sladkobni dih. Nazaj v tvoje dlani bi rada, da se spominjam divjih ptic, kako se ugnezdijo v pokljajoči pletež vej. Kar me je še, se z njimi ujema v lepek splet pajkovih svil med pordečelimi jagodami gloja.

Sanjala sem

mimo polnoči, polna ledu, zajedenega v podkožje, do mešičkov – do krvničk. Prehladno je, da bi se naslonila na ivnate zeli. Rastem proti soncu, kakor se polževe hišice mudijo h koreninju. Zima se dogaja po tihem – v listih, vejah, med pogrinjki las, rok in prsi. Rastem v tvoje oči.

Sanjala sem

z razprtimi dlanmi, da so utripale vene v odmiku krvi. Mrest se spreda, lahkotno utripa v eno. Sem lahko prideš pome, me dvigneš v koralo trenutka, da te vsega vdihnem. Jezik ne pozna starosti, njegovi glasovi dišijo po svetlobi. Pršijo z nama. Izdihnem se proti središču luči.

svetlina

tam

pod večer

tvoje oko sprejme

sinkopirano svetlobo

Sprva še njuhaš tobak ob lokvi in se prenajedaš tropin koščičastega sadja. A mik izzveni, ko se moraš odločiti, kateri čut boš najprej izgubil v paralelah sveta. Pogladi si krilna peresa in preleti divje nasade svetlina, teloha in ozkolistnih vrtnic z izraščnim trnom v globini pelodja.

Skrčiš mišice in poženeš citoplazemske valove skozi celice. Nekako se moraš ogreti. Dež priliva in tvoji vzponi so neznatni v primerjavi s sponami, ki te vežejo na neizbrano drobovje. Vsak se mora kdaj čemu odreči; to noč očetovemu imenu in umišljenemu nihaju tal, ki pripada tvojemu spominu.

Ko so ti noge dokončno pretežke, zverinasti lovci iztegnejo svoje lovke čez morja lepotk, čez njihove lupine, ki jih neutrudno lepiš k svojim prsim. Ždiš in čakaš, da se boš iztegnjen primaknil bliže bisernatemu dnu. Ni več lesketa pod oceansko gladino. Moraš se naučiti videti dan.

sinkopirana svetloba

sprejme tvoje oko

pod jutro

tam

Beg

Z vej se usipa bleskotna srhlina

in se ugnezdi med splete šala, zgoščuje hlad ob robovih ušesnih lokov, topo pronica v čutnice kožnih pririvanj. Teci, teci do polarnega sonca, da ne boš drevi zašel in otrpel, kot v krčih drevenijo tvoji pozabljeni znanci. Že do vratu te zajedajo od-tisi leščevke.

Skozi veje medli svetloba oljenk

in se razsnuje v težkanju stopinj, izmiva se tvojih bolščanj, zverženo pomika lunin sev proti neki drugi koži. Teci, teci do polarnega sonca, da ne boš več strpljen, neartikularan kot glasovi tvojih pozabljenih znancev. Že v prsih se ti utrjujejo skladovnice strahu.

Nad tršatimi vejami sloni sonce

in se plati in plasti, razrašča nad vekami, za katerimi čaka tvoje utrujeno oko, da bi ugledalo sipek drugačnega snega. Teci, teci do polarnega sonca, da volčja tema ne obsede lica, kot je zlokobno obsedla lica tvojih pozabljenih znancev. Že v mislih ji moraš ubežati.

stvarnica

*prhke meglice te spreletavajo
v pregibu tvojega bivanja se otresa mak
moški
stvarnik*

po njegovi podobi se je moja koža izrisala in odstopila od plemenskega sramu
da bi me sprejel k svojim kolenom sem morala zatajiti ves sedanji rod
opletajoči mi je uspelo da sem se povzdignila nad izkopanine trhlega kostja
vdahnila jim bom vigred in on mi bo tik zatem slekel pretesno obleko
mlečne prsi se bodo razbohotile v pojenju neba s samorodnostjo

*zapredel si se v moje boke
in me zožil da ne bi več rojevala
moški
stvarnik*

on bo nosil moj gen v svojih prsih ga ljubkoval s svojimi rokami
spustil mi bo lasnico da bo topo zadela njegove gležnje in se usločila
ves zaripel preletel moje porisano lice s poljubi čez razpuščene lase
objokoval moje slokorasle ude a se jih ne bo več upal dotakniti
izsuševala ga bo želja po mojem zasoplem krhkem utripanju

*uležani prš mrtvinči
vzgib mojega bivanja*

moški
stvarnik
pridi vame
tu
prav tu si te želim
da usvajaš tisto
česar evolucija še ni osvojila

glissance

Avec ton lait, ma mère, j'ai bu la glace.¹

Nenavadno prenikava je zmrzal, ki se stiska tja not, vate, v gibkost sklepov vdira s pelodom je-senske vrese. Kiselkast drob vre iz naročja tvoje matere, z luninim srpom rezbari tvoje rahle kosti. Mesec je mati, praviš. Razgrinjaš nakodrane črte v izpraznjeno dlan.

Et me voilà maintenant avec ce gel à l'intérieur.

Že takrat jo je koža vpila vso. Noter vrvi njen ivnat prepad. Vsečez brstiš, plodiš se iz njene mlečne sledi. Iz pokostnice jo želiš izvleči, izpraskati; iztrgati drget iz svojega trupa. Tudi v mlaju te spremlja, praviš. Tudi v mrakobi te razbere, mrzli do vrtišča misli.

Et je marche encore plus mal que toi, et je bouge encore moins que toi.

Prepotovala te je, še preden si prvič oplazila svetlobo. Mehke, a hladne so prsi, ki te še vedno lakotijo. Oledenelih stopal ne moreš zares primakniti. Lahko si lažeš, a ne boš več drugačna. Njen dotik te vedno veže, pravim, ko z mano počivaš na konici noči.

¹ Vsi trije francoski citati so iz knjige Luce Irigaray *Et l'une ne bouge pas sans l'autre*.